

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΚΓ'.

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.

Ὁ κροκοδείλος, ὁ τρόμος οὗτος τοῦ Νείλου, κατοικίαν ἔχει τὴν Θεβαΐδα. Οἱ ἄραβες καλοῦσιν αὐτὸν **Τεμσαά**. Τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει ὀφθαλμοὺς χείρου, μεγάλους ὀδόντας, στόμα ἐξικνούμενον πέραν τῶν ὠτῶν, καὶ σῶμα μήκους πολλάκις 30 ποδῶν, ὡς βεβαίῳ ὁ Πρόσπερος Ἀλπίνος. Κατὰ τὸν Νόρδεν κροκοδείλοι ὑπάρχουσιν ἔτι μεγαλειότεροι.

Τὸ ζῶον τοῦτο διέρχεται τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ ἐπὶ τῶν θερμῶν ὄχθων τοῦ Νείλου, τὴν νύκτα δὲ διανύει ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, οὔτινος τὰ ὕδατα ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετρίαν θερμοκρασίαν.

Ὁ κροκοδείλος εἶναι τὸ μόνον ἐκ τῶν ζῶων, ὅπερ δὲν κινεῖ μασσῶν τὴν κάτω σιαγόνα, καὶ οὔτινος ἡ γλῶσσα δὲν φθάνει μέχρι τῶν ὀδόντων. Δὲν ἔχει ἡ δέρμα τι, ὅπερ ἐγείρεται ἐκ τοῦ κάτω οὐρανίσκου καὶ αὐτὸ μεταβιβάζει τὴν τροφήν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν σιαγόνα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ὀδόντων τὰ λείψανα τῆς τρο-

φῆς, τὰ πτηνὰ τῶν κλέπτουσιν ἐκείθεν. Ἴδου δὲ πόθεν ἡ τοῦ Ἡροδότου ἀπάτη, εἰπόντος ὅτι τὸ πτηνὸν τροχίλος ἐλάμβανεν ἐκ τῆς γλώσσης τοῦ ζώου τούτου τὰς βδέλλας, ἃς ὁμως ὁ Νείλος οὐδέποτε παράγει. Ὁ Μαρμόντ λέγει ὅτι τὸ ρηθὲν πτηνὸν εἶναι λευκότκτον καὶ ἔχει τὸ πάχος τῆς κίχλας· οὐδεὶς ὁμως ἐν Αἰγύπτῳ παρετήρησέ ποτε τοιοῦτο πτηνόν.

Τὰ ὠὰ τοῦ κροκοδείλου ἔχουσι τὸν ὄγκον τῶν τῆς χηνός. Ταῦτα ἀποθέτει τὸ θῆλυ ἐπὶ τὴν ὄχθην. Πρὸς ἀνακάλυψιν τούτων ὁμως καταγίνονται ὁ ἰχνεύμων (α) καὶ τὰ μεγάλα ὑδρόβια πτηνά.

Διὰ τοῦτο οἱ πλείστοι τῶν κροκοδείλων καταστρέφονται πρὶν ἢ γεννηθῶσιν.

Ὅτι ὁ ἰχνεύμων καταστρέφει τὰ ὠὰ τοῦ κροκοδείλου, εἶναι πιθανότατον· ἀλλὰ τὸ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν λαιμόν του ὅταν οὗτος ὑπνώτῃ, νὰ τῷ καταστρέφῃ τὰ ἐντόσθια, καὶ νὰ διατρυπᾷ τὴν κοιλίαν

(α) Πιθανῶς ὁ μέγας μῦς ὁ καλούμενος τοῦ Φαραῶ, ὅστις δὲν ὑπάρχει ἢ ἐν μόνῃ τῇ Αἰγύπτῳ.

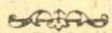
του, όπως εκείθεν εξέληθη, είναι μύθος εφευρεθείς υπό της φαντασίας του Παύλου Λούκα. (α).

Ο κροκόδειλος έχει το σώμα φωλιδωτόν όπως δέ τις φρονέουσι αὐτόν, ἀνάγκη νὰ διευθύνῃ τὸ τραῦμα ὑπὸ τὰ σκέλη, ἔνθα μόνον δύναται τὸ ζῶον νὰ πάθῃ.

Τὰ ζῶα ταῦτα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐτρέφοντο ἐκ τῶν κρεάτων τῶν θυμάτων καὶ ἄλλων ἀπηγορευμένων τροφῶν. Ὅταν ἀπέθνησκον, ἐταριχεύοντο καὶ ἐθάπτοντο εἰς τοὺς προσδιορισμένους δι' αὐτὰ τάφους. Ὁ Νεῖλος καὶ ὁ Ἰνδὸς κατ'οικοῦνται ὑπὸ πολλῶν κροκοδείλων. Οἱ τρομερότεροι δὲ αὐτῶν ὑπάρχουσι εἰς τὰ ὕδατα τῆς Βάρβαρ ἐν τῇ Ἀνω Νουβία, ἔνθα τινὲς τῶν ἰθαγενῶν τρώγουσι τὸ κρέας τῶν, ὅπερ ἐστὶ λευκὸν παχὺ, καὶ ἔχον γεῦσιν ἰχθύος. Ἐκ τοῦ δέρματος δὲ αὐτῶν κατασκευάζουσι τὰς ἀσπίδας τῶν.

Ἐν Αἰγύπτῳ ἄρχονται ἐμφανιζόμενοι παρὰ τῷ Σιούτ. Ὁ Αὐγουστος εἶχε μεταφέρει 36 κροκοδείλους εἰς Ρώμην, οὓς συλλήβδην ἔρριψεν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, ἔνθα ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν μονομάχων.

Ο ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Γ'.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ προηγ. φυλλ.)

Ἐν τούτοις ἀνεφάνη ὁ μέγιστος τῶν μα-

(α) Ἐν Κάρφῳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Αἰγύπτου διατηροῦνται εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα ἰχθυόμοι, ὅπως προφυλάσσωσι τὰ ἐμπορεύματα ἐκ τῶν καταστροφῶν ἄλλων ζῶων.

γνητιστῶν τοῦ κόσμου, περὶ οὗ ἀνάγκη νὰ εἰπώμεν ὀλίγα τινά.

Ὁ Μέσμερ ἐγεννήθη παρὰ τὸν Ρῆνον τῷ 1734. Τῷ 1764 ἔλαβεν ἐν Βιέννῃ τὸ δίπλωμα τοῦ ἱατροῦ. Ἀφοσιωμένος περιπαθῶς εἰς τὴν ἐπιστήμην του, ἐναπεταμίευσεν ἐν τῷ νῶ του πᾶν εἶτι οἱ προγενέστεροι αὐτοῦ ἔγραψαν. Ἐπισηκολήθη δὲ ὅπως τὰς τῆ δε καίεισε ἐσπαρμένως γνώμας καὶ ιδέας αὐτῶν συστηματοποίηση. Οὕτως ὁ Μέσμερ, ἐπωφεληθεὶς τῶν ἀλλοτρίων κόπων, ἠδυνήθη νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν δημοσιότητα ὡς ἐφευρέτης ἐπιστήμης, ἧς οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ νὰ προσδιορίσῃ τὰ ὅρια.

Ἐφαρμόζων δὲ τὰς διαφορὰς τῶν προγενεστέρων του θεωρίας, παρετήρησεν ὅτι αὐταὶ ἦσαν γονιμότεραι ἀφ' ὅσον κατ' ἀρχὰς οὗτος ὑπέθεσε. Προέβη λοιπὸν εἰς διάφορα πειράματα, ὧν ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε πλήρης. Τούτεστι ἐδῆλωσεν ὅτι ἐφεῦρε *μέσον δι' οὗ δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ πᾶσαν ἀσθένειαν*· ὅτι ἐφεῦρε τὸν *παγκόσμιον τῆς φύσεως δραστικόν*. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μαγνήτης ἐπιδρᾷ διαρκῶς ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν αὐτῷ σωμάτων, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μεταδίδῃ αὐτοῖς τὰς ιδιότητάς του, γνωστὸν δὲ ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ γεγονός τοῦτο ὑπὸ τὸ ὄνομα *μαγνητισμός*, ὁ Μέσμερ ὠνόμασε « *Ζωικὸν μαγνητισμὸν* » τὸ ρευστὸν, ὅπερ διετεινέτο ὅτι ἀνεκάλυψεν. Ἄλλως τε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφῆρμοσε κατ' ἀναλογίαν, διότι τὰ δύο ταῦτα ρευστὰ, τὸ μαγνητικὸν δηλονότι καὶ τὸ τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ, μέγας διαφέρουσι ἀλλήλων. Τὸ ρευστὸν τοῦ Μέσμερ διαφέρει καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ ὡς καὶ τοῦ θερμογόνου τῆς ζωῆς, μεθ' ὧν συνέχυσάν τινες αὐτὸ, διότι ἐκεῖνο δὲν ποιεῖ καταφανῆ τὴν ἐνέργειάν του ἢ κατόπιν ἐξωθήσεως τῆς βουλήσεως, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ τρεῖς μνησθεῖσαι δυνάμεις τῆς φύσεως, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τοιαύτης βοήθειας.

Τὸ ἀγνωστὸν ἐκεῖνο ρευστὸν ἐκλήθη ἐπὶ τέλους καὶ *Μεσμερισμός*. Τοιαῦτα λάθη ποιεῖ συνεχῶς ἡ ἀνθρωπότης, ὡς ἔπραξεν ὅταν ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν ἡπειρον, ἧτις ὠνομάσθη ἀδίκως *Ἀμερικὴ*.

Ὅτι ὁμοῦς δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν, εἶναι τὸ ἐξῆς· ὅτι ὁ Μέσμερ τὴν ἀπόκρυφον ταύτην ἐπιστήμην ἐξήγαγεν ἀπὸ τῶν σκοτεινῶν θαλάμων τῶν ἀλχημιστῶν καὶ ἀπὸ τῆς κόνεως τῶν βιβλιοθηκῶν, ὅπως θεωρητικῶς τε καὶ πρακτικῶς διαδόσῃ αὐτὴν εἰς τὰ πλήθη καὶ θεραπεύσῃ ἀσθενεῖς, περὶ ὧν οἱ ἱατροὶ εἶχον ἀπελπισθῆ.

Ἐπεσκέφθη ὁ Μέσμερ τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Βαυαρίαν, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν Σουηδίαν, καὶ ἀπανταχοῦ ἐνοσῆλευε καὶ ἐθεράπευεν. Ἀγαπώμενος, μισούμενος καὶ καταδικώμενος συγχρόνως, ἀφίκετο εἰς Παρίσιους, ἔνθα ὑπέβαλε τὸ νέον του σύστημα εἰς τὴν κρίσιν τῶν διασήμεων ἀσκληπιαδῶν τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης.

Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις, τετρομασμένη ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν διήγειρον αἱ θεωρίαι τοῦ Μέσμερ εἰς τὰ ἐξημμένα πνεύματα τοῦ λαοῦ, ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐνεκοποῦτο πᾶν σύστημα, ὅπερ, ἔστω καὶ κατ' ἐπιφάνειαν, ἠμυρσθήτει τὴν ὑπαρξίν τοῦ θεοῦ, καὶ ὅστις μετὰ τινα ἔτη ἀπεθέωσε τὸν ὀρθὸν λόγον, ψηφίσας τὴν ἀνέγερσιν 40,000 ναῶν του, ἐνετείλατο τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῇ ἱατρικῇ Βασιλικῇ ἑταιρίᾳ νὰ ἐξετάσωσι τὸ σύστημα τοῦ ἱατροῦ Μέσμερ.

Καὶ ὀρθῶς ἐνήργησεν ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις. Ἐυστήθη λοιπὸν ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Le Roy πρὸς ἀκριθεῖς ἐρευνᾶν τοῦ νέου συστήματος. Οἱ ἀποτελοῦντες ὁμοῦς τὴν ἐπιτροπὴν ἐπιστήμονες, προκατειλημένοι κατὰ τοῦ Μέσμερ, ὑπῆκουσαν μόνον διότι ἔλαβον τοιαύτην διαταγὴν, ἀλλ' εἶχον τὴν πλήρη πεποίθησιν ὅτι αἱ θεωρίαι τοῦ Μέσμερ ἦσαν χίμαιραι καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπέβα-

λον λοιπὸν ἐκθεσιν, ἧτις συνεπέβαιναν ὅτι· « τὸ μαγνητικὸν ρευστὸν δὲν ὑπῆρχεν· ὁ μαγνητισμὸς ἦτο ἀνύπαρκτόν τι· τὰ μέσα δι' ὧν πειράματα ἐγένοντο πρὸς παραγωγὴν αὐτοῦ καὶ μετάδοσιν, ἦσαν ἐπιβλαβῆ. » Δι' ἰδιαιτέρων δὲ σημειώσεων τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἰδοποιοῦν τὸν Βασιλέα ὅτι τὸ μαγνητίζειν ἀντέκειτο εἰς τὰ καλὰ ἦθη καὶ ἠπίλει τὴν τῶν οἰκογενειῶν τιμὴν.

Τὴν ἐκθεσιν ὁμοῦς ταύτην δὲν ὑπέγραψαν πάντες. Ὁ διάσημος Jus-Jeu, μέγας φυσιοδίφης, συνέταξεν ἰδιαιτέραν ἐκθεσιν, δι' ἧς, καὶ τοι οὐδὲν ἐβεβαίω καὶ οὐδὲν ἠρνεῖτο, ἀπεφάνετο ὅτι ἀνάγκη ὑπῆρχε νέων ἐρευνῶν καὶ νέων πειραμάτων.

Ὁ Μέσμερ ἐν τούτοις ἐξηκολούθει θριαμβεύων. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους αἱ διαρκεῖς καταδρομαὶ ἔκαμον αὐτὸν ν' ἀπαυδήσῃ. Διὰ τοῦτο προσεφέρθη νὰ πωλήσῃ τὸ μυστικὸν του τοῖς μαθηταῖς του. Οὗτοι τῷ προσήνεγκον 250,000 φράγκων. Μυηθέντες δὲ εἰς αὐτὸ, διεσπάρησαν ἀνά τὴν Εὐρώπην πᾶσαν καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ἀπανταχοῦ θριαμβεύοντες διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Μεσμερισμοῦ.

Οὕτως ὁ Μέσμερ ἐφθασεν εἰς τὸ πέρας τοῦ βίου του, ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν λαῶν, μισούμενος ὑπὸ τῶν σοφῶν, διηνεκῶς ἐπιτηρούμενος ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων ὡς ὑποπτος, καὶ τέλος θριαμβεύων.

Ἀπέθανε δὲ ἐν Ἑλβετίᾳ τῷ 1815.

Ἐάσωμεν πᾶν εἶτι δὲν δύναται νὰ κληθῇ *Ἱστορικὴ ἀλήθεια*, οἷον τὰς θαυμαστάς θεραπείας αἱς ὁ Μέσμερ διὰ τοῦ μεσμερισμοῦ κατώρθωσε, καὶ αἱ παρατηρήσωμεν ὅτι θετικώτατον μόνον δύναται νὰ κληθῇ. Τί δ' εὐρίσκουμεν;

Α'. Ὅτι ὁ Μέσμερ κατώρθου διὰ τοῦ συστήματός του τὴν γένεσιν σπασμῶν, κρίσεων, ὕπνων καὶ,

Β'. Ὅτι ἐκ πάντων τῶν μαθητῶν του,

καί τοι πολυαριθμῶν καὶ πληρωσάντων ἰκανὰ χρήματα πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ μυστικοῦ, οὐδεὶς κατεφέρθη κατὰ τοῦ διδασκάλου του ὡς ἐξαπαντήσαντος αὐτὸν ἢ πωλήσαντος αὐτῷ χιμαίρας.

Δ'.

Τῆ ἀληθείᾳ, αἱ πρὸς μαγνητισμὸν ἀπειτούμεναι προπαρασκευαί, οἷον δοχεῖα, ἄλυσσοι, σχοινία, ῥάβδοι, φιάλαι, μουσικαὶ κτλ. καί τοι εἰλικυον ἀπειραριθμοὺς θεατὰς, ἠδύναντο δικαίως νὰ ἐμπνεύσωσι δυσπιστίαν.

Ὁ Μαρκήσιος Ἀρμάνδος Puysegur, κατανόησας τοῦτο, ἠπλοποίησε τὸ σύστημα καὶ ἔσχεν ἀποτελέσματα ἔτι θαυμαστότερα. Οὗτος ἐθεώρει τοῦ σώμα τοῦ μαγνητιζόντος ὡς φυσικὸν τινα μαγνήτην, οὗ τινος αἱ χεῖρες ἦσαν οἱ δύο πόλοι καὶ ἔθιγε τὸν ἀσθενῆ τιθέμενος τὴν μίαν τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ῥάχως, τὴν δ' ἐτέραν ἐπὶ τοῦ στομάχου, ἢ τὴν μίαν ἐπὶ τοῦ στομάχου, τὴν δ' ἄλλην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐξακολουθῶν νὰ ἔχη τὴν αὐτὴν βουλήσεως ἔντασιν. Οὕτως ἐνεργῶν, κατάρθου τὴν ὑπνοθασίαν τοῦ μαγνητιζομένου, ἔχουσιν τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά.

1ον. Τὴν ἀπομόνωσιν· ἦτοι ὁ μαγνητιζόμενος διέκοπτε πᾶσαν σχέσιν πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτὸν, ἐξαιρουμένης τῆς μετὰ τοῦ μαγνητιζόντος.

2ον. Τὴν συγκέντρωσιν· καὶ,

3ον. Νοητικὴν εὐκινήσιν· ἦτοι εὐκολίαν τοῦ παρακολουθεῖν διὰ τοῦ λογισμοῦ τὸν λογισμὸν τοῦ μαγνητιζόντος.

Τῷ 1825 ὁ Foissac παρεκάλεσε τὴν Βασιλικὴν ἀκαδημίαν τῶν ἱατρικῶν ἐπιστημῶν, ὅπως ἐκ νέου ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μαγνητισμοῦ, μεγάλας λαβόντος διαστάσεις ἐν ταῖς χερσὶ τῶν διαδόχων τοῦ Μέσμερ καὶ προσλαβόντος χροιάν ἐπιστημονικωτέραν. Ἐπὶ πέντε ὅλα ἔτη κατέγεινεν ἐπιτροπὴν, ἐπὶ τούτῳ συστήθεισα, εἰς τὴν τοιαύτην ἔρευαν. Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1831 ἀνεγνώσθη ἡ

ἐκθεσις αὐτῆς, δι' ἧς ἐλέγετο ὅτι, « σχεδὸν πάντοτε κατάρθωσεν αὐτὴ ἐν τοῖς πειράμασί της τὴν ὑπνοθασίαν, ἐνίοτε δὲ τὴν *θεριπείαν* τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὴν *πρόγνωσιν* τοῦ μέλλοντος ὑπὸ τοῦ μαγνητιζομένου.

Ὁ δόκτωρ Βέρνας ὑπέβαλε δύο γυναῖκας εἰς τὴν δοκιμασίαν ἐτέρας ἐπιτροπῆς τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλ' ἡ ἐκθεσις αὐτῆς, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δυβουά δ' Ἀμιένς, δὲν ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ. Ὁ δόκτωρ Οὐδσων ἀπέδιδε τὴν ἀποτυχίαν εἰς τὴν ἀνακρίθειαν τῶν παρατηρήσεων τοῦ μαγνητιζάντος καὶ εἰς τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἀκαδημία ἔμεινεν ἀμετάπειστος.

Ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις τῷ 1824 ἀπηγόρευσε τὸ μετέρχεσθαι τὸν μαγνητιστὴν· ἀλλὰ τῷ 1845 ἤρε τὴν ἀπαγόρευσιν, ἐπιτρέψασα τοῦτο μόνοις τοῖς ἰατροῖς ἢ χειρουργοῖς. Ἀπηγόρευσε πρὸς δε τὸ μαγνητίζειν πρόσωπα ὑγειῶς ἔχοντα καὶ τὸ ποιεῖν δημοσίᾳ πειράματα ἄνευ ἀδείας.

Οἱ ἄνθρωποι πάντες δύνανται νὰ μαγνητίζωσιν ἢ νὰ μαγνητισθῶσιν. Ἡ μαγνητικὴ ἐπιδεκτικότητα· εἶναι προσὸν ἀρνητικόν.

Τὰ πάντα δεικνύουσιν ἐν τῇ γυναικὶ προορισμὸν ὑποταγῆς. Ἡ γυνὴ ἐπομένως καθίσταται εὐμαγνητιστοτέρα, διότι συντείνουσι πρὸς τοῦτο ἢ πρὸ τὰ παράδοξα κλίσις της, ἢ μετρία ἐνεργητικότης της, καὶ ἡ μεγάλη εὐαισθησία της. Ἰδίως ὅμως διευκολύνει τὸν μαγνητισμὸν ἡ *εὐπιστία* της.

Οἱ παῖδες μέχρι 5 ἐτῶν, ἐκτὸς τῶν ἀσθενῶν, εἰσὶν οἱ μᾶλλον δυσμαγνήτιστοι, διότι τὸ νευρικὸν αὐτῶν σύστημα δὲν εἶναι ἀνεπτυγμένον. Οἱ γέροντες ἐπίσης δυσκόλως μαγνητίζονται, διὰ τὸν ἀντίθετον λόγον· διότι δηλαδὴ τὸ νευρικὸν τῶν σύστημα εἶναι ἀμβλύ.

Οἱ νευρικοῦ ιδιώματος ἄνθρωποι εἰσὶν οἱ μᾶλλον κατάλληλοι διὰ μαγνητισμὸν.

Ἡ μετὰ τοῦ μαγνητιζόντος καὶ μαγνητιζομένου συμπάθεια εἶναι ὅρος χρήσιμος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπαραίτητος.

Τὰ φυσικὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας εἰσὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ ἀμοιβαία θίξις τῶν δακτύλων, καὶ τὸ ἀτενίζειν ἀλλήλους εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ σπουδαιότατον δὲ εἶναι ἡ ἔντασις καὶ ἐξακολούθησις τῆς βουλήσεως.

Ε'.

Ἄφοῦ οὕτω διεξήλθομεν ἐν συντομίᾳ τὴν ἱστορίαν τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ καὶ περιεγράψαμεν αὐτὸν ὡς σήμερον τὸν γινώσκουμεν, ἀνάγκη νὰ περατώσωμεν τὴν ἐκθεσὶν μας ταύτην διὰ τῶν ἐξῆς.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ μαγνητισμὸς ἀπὸ τοῦ 1850 μικρὰς ἐποίησε προόδους· ἐὰν δὲ πιστεύσωμεν ὅσα ἄλλα περὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐγράφησαν, οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν μᾶλλον προοδευμένοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ μαγνητίζειν. Ἀλλὰ τί με τοῦτο; Καὶ ὁ γήϊνος μαγνητισμὸς τὴν αὐτὴν ὑπέστη τύχην. Ἡ ἰδιότης τοῦ ἠλέκτρου τοῦ ἐλκύειν πρὸς ἑαυτὸ μικρὰ σώματα, ἦτο γνωστὴ πρὸ 2,000 ἐτῶν, ἐνῶ ὁ γήϊνος μαγνητισμὸς μίλις ἀνεκαλύφθη κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα.

Ἐὰν τόσοι μεγάλοι ἄνδρες δὲν ἐπίστευσαν τὸν μεσμερισμὸν, δὲν πρέπει διὰ τοῦτο νὰ καταταχθῆ οὗτος εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀνειρῶν, διότι ἕτεροι μεγάλοι ἄνδρες, μεγάλοι ὅσον καὶ οἱ μὴ πιστεύσαντες εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπίστευσαν. Τοιοῦτοι δ' εἰσὶν ὁ Λαπλάς, ὁ Κυβιέρρος, ὁ Ροστάν, ὁ Φουκὲ, ὁ Χούσων, ὁ Deleuze, ὁ Ριχάρδος Γωτιέ, ὁ Ὀριόλης, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἐὰν αἱ ἀκαδημίαι κατεψήφισαν τὴν ἐπιστήμην ταύτην, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ φανῆ παράδοξον, διότι ὁ χαρακτὴρ τῶν ἐπιστημονικῶν σωματείων ἐστὶ πάντοτε συντηρητικὸς, καὶ διότι, ἐπειδὴ εἰς πᾶν ζήτημα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθωθῆ παμφηφία, ἀναγκάζονται ταῦτα νὰ συνιστῶσιν ἐπιτροπὴν, ἧς ἡ γνώμη καθίσταται πλεόν ἀτομικὴ, ἢ γνώμη εὐαριθμῶν, καὶ οὐχὶ γνώμη σωματείου.

Ἐπειδὴ δ' ὁ λόγος περὶ τοῦ χαρακτρι-

στικοῦ τούτου τῶν Ἀκαδημιῶν, ἠδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν χιλιάδας παραδειγμάτων ὁμοίων. Περιορίζομεθα μόνον εἰς τὸ τοῦ Rouss, ὅστις ἠπειλήθη ἄλλοτε ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὅτι θὰ ὑποστῆ τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον, μόνον διότι δὲν ἦτο Ἀριστοτελικὸς· καὶ εἰς τὰ τοῦ Γαλιλαίου, ὅστις ζῶν *οὐδεμίαν* ἠδυνήθη νὰ πείσῃ Ἀκαδημίαν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἀνακαλύψεώς του, διόπερ καὶ ἐφυλακίσθη.

Ὅ,τι ὅμως συντείνει εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς ἐπιστήμης ταύτης, εἶναι ὅτι πολλάκις ἀγύρται καὶ ἀμαθεῖς τὴν μετέρχονται, παρασταίνοντες ἀπὸ τῆς σκηνῆς διὰ ταχυδακτυλουργικῆς βοήθειας. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο γεγονός παρατηρήσας ὁ Τέστε, εἰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μέσμερ, ἐμέμφθη τοὺς ἰατροὺς καὶ σοφοὺς ὅτι ἀφῆκαν τὸν μαγνητισμὸν νὰ γίνη λεία τῶν ἀγυρτῶν πρὶν ἢ ἡ ἐπιστήμη ὁμολογήσῃ τὸ κύρος του.

Ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν δὲν θέλουσιν, ἐκ προκαταλήψεως, νὰ πεισθῶσι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ μαγνητισμοῦ, ὑπομιμνήσκομεν αὐτοῖς ὅτι ὁ Σολομὼν da Cauix πρὸ 2 1(2 αἰῶνων ἀπέθανεν ἐν τῷ φρενοκομίῳ, διότι εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ.

Ο ΦΕΙΔΙΑΣ

ΚΑΙ Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ.

Ὁ Φειδίας ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις, ἀπέθανε δὲ γέρον ἐν Ἠλιδι τῷ 431 π. Χ. Ἔσχε δὲ τὸ μέγιστον τῶν εὐτυχημάτων, ὅπερ καλλιτέχνης ἠδύνατο νὰ ποθῆσῃ· διότι εὗρεν ἐν τῷ Περικλεῖ τὸν ἐλευθεριώτερον καὶ συγχρόνως τὸν μᾶλλον πεφωτισμένον φίλον τῶν τεχνῶν, ὃς οὗτος ἐπροστάτευε διὰ λόγους πολιτικοὺς, ἡγάπα ἐμπαθῶς ἐκ φύσεως, καὶ ἐνόει ἐκ καλαισθησίας.

Ὁ τοῦ Περικλέους αἰὼν ὑπῆρξεν ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῶν ὠραίων τεχνῶν. Ὁ Φειδίας δὲ, ὅστις ἐπραγματώσατο τὰ ὑψηλὰ τοῦ Περικλέους

σχέδια, μετέσχε κατὰ μέγα μέρος τῆς δόξης του. Ὁ εἷς ἦτο ἄξιος τοῦ ἐτέρου. Ἄνευ τοῦ Περικλέους ὁ Φειδίας δὲν θὰ ἐπλαττε τὰ ὠραία ἔργα του· ἄνευ τοῦ Φειδίου, ὁ Περικλῆς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὰς Ἀθήνας ἔδραν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ὠραίου. Τὰ δνόματα ἀμφοτέρων συνεδέθησαν ἀρρήκτως, ὡς τὰ δνόματα Λέοντος τοῦ Γ' καὶ τοῦ Ραφαήλου.

Ὁ Περικλῆς ἐκυβέρνησεν τὰς Ἀθήνας ὡς ὁ Λακρῆντιος τῶν Μεδίκων ἐκυβέρνησεν τὴν Φλωρεντίαν, ἤτοι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Πολίτου, ἀλλὰ διὰ δυνάμεως αὐτοκράτορος.

Καθ' ἑκάστην δὲ νέαν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, μείζον προσεκτάτο ὁ Περικλῆς κράτος ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν συμπολιτῶν του, μέχρι οὗ, ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ἀπομακρυνθῶσι τῶν Ἀθηναίων οἱ ἀντίπαλοι του καὶ νὰ περιορισθῇ ἡ δικαστικὴ δικαιοδοσία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐτόλμησε νὰ ἀρπάσῃ τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὰς εἰς τοὺς τύπους τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.

Κατέχων ἤδη τὴν ὑπάτην ἐξουσίαν, καὶ ἀπαλλαγείς πάσης ἀντιπολιτεύσεως, ὁ Περικλῆς, πρὸς ἐξασφάλισιν πλείονα τῆς δυνάμεώς του, ἐκνήρυχθη ὑπέρμαχος τῶν τεχνῶν τῆς πολυτελείας. Ἐπολλαπλασίασε τὰς ἐορτὰς καὶ τὰ θεάματα, καὶ ἐμισθοδότην τὴν ἀκηδεϊάν τῶν χυδαίων, ἀπονέμων αὐτοῖς χρηματικὰς βοηθείας. Οὕτως οἱ εὐπιστοὶ Ἀθηναῖοι δὲν ἐνόησαν ποσῶς ὅτι ἡ δημοκρατία των περιήλθεν εἰς χεῖρας δεσπότη.

ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ διασῆμου τούτου τῶν ὠραίων τεχνῶν προστάτου, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἐπλήσθη μνημείων, ὧν ἡ ἄκρα μεγαλοπρέπεια, καὶ τοὶ ὁμορφῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων βεβαιουμένη, ἤθελε μᾶλλον φανῆ ὑπερβολικῆ, ἐὰν τὰ σήμερον ἔτι σωζόμενα ἐρείπια των δὲν ἀπέκλειον πᾶσαν ἀμφιβολίαν μας. Τὰ ἀνάγλυφα καὶ τὰ ἄλλα τεμάχια τὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ Παρθε-

νῶνος καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετακομισθέντα ὑπὸ τοῦ ἱεροσύλου λόρδου Ἐλγιν, διεγείρουσι τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκπλήξιν τῶν καλλιτεχνῶν ἀπάσης τῆς ὑψηλίου.

Κραυγαὶ διαμαρτυρήσεως ἠγέρθησαν κατὰ τῶν σχεδίων τοῦ Περικλέους ὡς λίαν πολυδαπάνων· ἀλλ' οὗτος κατεσίγασεν αὐτὰς, ἐπικαλεσθεὶς τὴν γνωμοδότησιν τοῦ λαοῦ.

— Αἱ δαπάναι δι' ἃς μὲ μέμφονται, εἶπεν ὁ Περικλῆς, θέτουσιν εἰς κυκλοφορίαν πλούτη, ἅτινα θὰ ἔμενον ἄλλως ἀκίνητα καὶ νεκρὰ ἐν τῷ θησαυροφυλακείῳ τῆς ἀκροπόλεως (α). αὐτὰ φέρουσι τὴν ἀφθονίαν εἰς τὰ ἐργαστήρια εὐφυῶν τεχνῶν, οἵτινες ἄλλως θὰ ἀπεχώρουν εἰς γῆν ξένην, ἣν θὰ ὠραίζον διὰ τῆς τέχνης των. Τίνα δὲ λογαριασμόν θὰ δώσωμεν τοῖς συμμάχοις μας περὶ τῶν ποσοτήτων ἃς οὗτοι κατέθεσαν εἰς χεῖράς μας πρὸς ἄμυναν τῆς Ἑλλάδος; Δὲν ἔχομεν ἴσως πλοῖα, ὅπλα, στρατὸν πάντοτε ἐτοιμοπόλεμον; . . . Ἐὰν οἱ ψυχροὶ τῆς οἰκονομίας ὑπολογισμοὶ ἤθελον πείσει ἡμᾶς νὰ διακόψωμεν τὰ ἔργα ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἡ πατρίς ἡμῶν θ' ἀρυσθῇ δόξαν ἀγήρω, εἶμαι ἔτοιμος νὰ δαπανήσω ἐγὼ ἐξ ἰδίων μου πρὸς περάτωσίν των, ἀλλὰ τότε οὐχὶ ἄλλου τινὸς τὸ ὄνομα θὰ γλυφῆ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομά μου, ὅπερ οἱ μεταγενέστεροι θ' ἀναγινώσκουσιν.

— Ὅχι! ἀνέκραξέ τις τῶν πολιτῶν· διὰ κοινῆς δαπάνης ἃς γείνωσι τὰ πάντα.

Ὁ λαὸς δὲν ἤθελε τὴν δόξαν τῆς Δημοκρατίας ν' ἀρπάσῃ εἰς μόνος, ὁ Περικλῆς.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξηκολούθησεν ἀκόπως τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του ὁ Περικλῆς, ὅστις κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ διέθεσε τὸν δημόσιον θησαυρόν. Ἡθέλησεν ἵνα ὁ χρυ-

(α) Τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς συνεισφορᾶς πάσης συμμάχου πόλεως, μετεκομίσθη, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Περικλέους, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων.

σὸς, ὁ ὀρείχαλκος, καὶ τὸ μάρμαρον, τῇ βοήθειᾳ τῆς τέχνης, ἀποθανατήσωσιν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὴν ἐποχὴν, ἣτις ἔμελλε νὰ λάβῃ τὸ ὄνομά του. Ὁ Φειδίας ἦτο ὁ μόνος, εἰς ὃν ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εὐρυτάτων σχεδίων του.

Ὁ Φειδίας ἦτο κάτοχος πασῶν τῶν πλαστικῶν τεχνῶν. Ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων ἔμαθε τὴν ζωγραφικὴν. Ἐκ τούτου ἐγίνωσκε καλῶς τὰς ἐντυπώσεις, ἃς προξενούσιν αἱ ἀντιθέσεις τῶν χρωματισμῶν τὴν γνῶσιν ταύτην ἐφήρμοσεν εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς τορευτικῆς καὶ γλυπτικῆς.

Τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων ἦσαν ἐγγράμματα, ὁ δὲ λαὸς εἶχε συνειθῆσει ν' ἀρέσκηται εἰς αὐτά. Ὁ Φειδίας δὲν κατήργησε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κατασκευῆς, ὅπερ ὁ λαὸς ἠγάπα, ἀλλ' ἐτροποποίησεν αὐτὸ διὰ τῆς συνενώσεως χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Τὸ χρῶμα τοῦ ἐλεφαντόδοντος παρίστανε τὸ χρῶμα τῆς σαρκὸς, τοὺς ὀφθαλμοὺς παρίστανε τὸ ἀκτινοβόλον τοῦ καρχηδονίου λίθου, τὴν δ' ἀμφίεσιν χρυσοῦ καθαροῦ, λαμπρότερος καθιστάμενος διὰ τῆς ἐπιλιθώσεως αὐτοῦ ὑπὸ μίλτου, μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων. Τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος, τοιοῦτον ἔφερε λαμπρὸν ἱματισμόν.

Ὁ Παρθενῶν, τὰ Προπύλαια, τὸ Ὀδεῖον καὶ ἡ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, τοῦ ἐπὶ Πεισιστράτου ἀνεγερθέντος, ἐπέκτασις, ὑπῆρξαν ἔργα, ἅπερ αἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Φειδίου, παρέδωκαν εἰς τοῦ κόσμου τὸν θαυμασμόν.

Ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις εὐκόλως διακρίνεται ἡ μεγίστη ἐπιρροή τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Φειδίου. Ὁ ὑψηλὸς ρυθμὸς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, ἣν ἐξωογόνησεν ἡ σμίλη αὐτοῦ, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ὀρίσθῃ καθαρώς. Ἀλλ' ἐξ ὧν ἀνέγνωμεν περιγραφῶν, ἡ τελειότης τῶν ἔργων αὐτοῦ φαίνεται ὅτι συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ Φειδίας ἀπειμιμήθη τὸ σχῆμα

τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος οὐχὶ οἶον ἡ ἀπλοῖκή φύσις προσφέρει ἡμῖν αὐτὸ, ἀλλὰ με ἀκριβῆ καὶ ὠραίαν συμμετρίαν, με ἰδανικὴν τινα τελειότητα, ἣς τὸν τύπον ἐνέπνευσε τῷ καλλιτέχνῃ τῆς Ἀθηνᾶς ἡ Ὀμηρικὴ μουσα. Ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ρυθμὸς περιελάμβανε τὴν σοβαρὰν καλαισθησίαν τῶν προηγουμένων σχολῶν τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Αἰγίνης· ἀλλ' ἡ ψυχρὰ ἀπομίμησις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀρκέσῃ τὸν μέγαν καλλιτέχνην, ὅστις ἐνεπνέετο ὑπὸ τῶν ραψωδιῶν τῆς μεγάλης ἐποποιίας καὶ καὶ ὑπὸ τῶν διδαγμάτων τῆς φιλοσοφίας. Ἐνδομύχως πεπεισμένος περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς τέχνης του, ἦν οἱ Ἀθηναῖοι ἐσέβοντο ὡς τὴν ἱερωσύνην, κατέγιεν ὅπως δώσῃ εἰς τὰ ἀσθενῆ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως θεῖαν μεγαλοπρέπειαν. . . . Διὰ τοῦτο, ὅταν οἱ ἀρχαῖοι ἤθελον νὰ ἐπαινέσωσιν ἔργον γλύπτου τινὸς, ἔλεγον παροιμιωδῶς: «Ἐχει αὐτὸ τὸν τύπον ἔργου τοῦ Φειδίου».

Τὰ πολυάριθμα ἀριστουργήματα, τὰ ἐξεληθόντα ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἡγεμόνος τούτου τῶν Ἑλλήνων ἀγαλματοποιῶν, ἐπλημύρηνσαν οὐ μόνον τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς Δελφοὺς, τὴν Ἥλιδα, τὰς Πλαταιάς, καὶ ἄλλας τῆς Ἑλλάδος πόλεις. Ὡς συνεργάτας του ἐξελέξατο ὁ Φειδίας τοὺς ἰδίους του μαθητὰς, Ἀγοράκριτον τὸν Πάριον, καὶ τὸν Ἀλκαμένην.

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς, ἔσχατον τοῦ Φειδίου ἀριστούργημα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ὁ ἔκτακτος οὗτος κολοσσὸς εἶχεν ὕψος 60 σχεδὸν ποδῶν. Τὰ μέλη αὐτοῦ, ἅπερ ἐφαίνοντο γυμνά, κατασκευάσθησαν ἐξ ἐλέφαντος. Ὁ θεὸς ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ σκῆπτρον, ἐφ' οὗ ἐπεκάθητο ἀετὸς· διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ ἐκράτει τὴν Νίκην. Ἡ κεφαλὴ του, ἐστεμμένη διὰ στεφάνου ἐξ ἐλαίας, ἔθιγε σχεδὸν τὴν στέγην τοῦ ναοῦ· ἤθελε δὲ διατρήσῃ αὐτήν, ἂν ἠδύνατο τὸ ἄγαλμα νὰ ἐγερθῆ ἐκ τῆς ἔδρας του. Διὰ τῆς

δυσαναλόγου ταύτης τοῦ ἀγάλματος διαστάσεως πρὸς τὴν χωρητικότητά τοῦ Ναοῦ, ὁ καλλιτέχνης ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ ὅτι διὰ τὸν πλάστην τοῦ σύμπαντος ὁ χῶρος ἔδει νὰ μὴ ἔχῃ ὄρια. Ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ μανδύου, ὅστις ἐκάλυπτεν ἐν μέρει τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ, κατεσκευάσθησαν διὰ μίλτου ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη, ὡς καὶ παντοειδῆ πτηνά.

Ὁ θρόνος ἐστηρίζετο ἐπὶ τεσσάρων χρυσοῦν λεόντων καὶ σειρᾶς στηλῶν παρεμπιπτούσων. Κατεσκευάσθη δ' αὐτὸς ἐξ ἐβένου καὶ ἐψηφοθετήθη ἐξ ἐλέφαντος. Ὁ Παισανίας περιέγραψεν ἡμῖν συγκεχυμένως τὰ ὑπὸ τῶν ἀναγλύφων αὐτοῦ, τῶν γλυφῶν καὶ ψηφιδωτῶν του ἐν ἐκάστῃ τῶν πλευρῶν του παριστάνομενα. Τὸ πρόσθιον μέρος ἐκόσμουεν δύο συμπλέγματα, παριστάνοντα τὰς Ὁρας καὶ τὰς Χάριτας. Οἱ πόδες του, τὰ τῶν πλαγίων στήριγματα καὶ πᾶν ἄλλο μέρος ἐκόσμουον διὰ πολυαριθμῶν γλυφῶν. Ἐφαίνετο ἐκεῖ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, τοξεύοντες ἀμφότεροι τὰ τέκνα τῆς Νιόβης· ἡ πρὸς τὰς Ἀμαζόνιας συμπλοκὴ τοῦ Ἡρακλέους· ἡ Ἀφροδίτη ἀνκυλωμένη ἐκ τῆς θαλάσσης· ὁ Ἥλιος ἐπὶ τοῦ πυριφλεγούος ἄρματος του, καὶ ἄλλαι ποιητικαὶ παραδόσεις.

Δὲν εἶναι σήμερον δυνατόν νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ καταλλήλου ἢ μὴ γλυφῶν τοσοῦτω μικροσκοπικῶν διαστάσεων· πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῶμεν τὴν συνήθειαν ταύτην ὡς κατ' ἀπομίμησιν ἐκ παραδόσεως γενομένην. Τὴν συνήθειαν ταύτην εἰσήγαγον ἐξ Αἰγύπτου οἱ Ἕλληνες. Ὁ περίφημος θρόνος τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, ὃν ἔγλυψεν ὁ Βαθυκλῆς ἐκ Μαγνησίας, ἕνα αἰῶνα πρὸ τοῦ Περικλέους, παρίστα πολλά μυθολογικὰ γεγονότα. Τὸν θρόνον τοῦτον ὁ Φειδίας ἔλαβεν ὡς πρότυπον· διότι, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς τέχνας τῆς πολυτελείας, μάλιστα μετὰ μακρὸν χρόνον ἢ πείρα διδάσκει ὅτι προτιμητέα ἐστὶν ἡ ἀπλότης.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι, ὡπως τις

κάλιον παρατηρήσῃ τὸ σύνολον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἔδει, ὡς ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ διαστάσεων, νὰ τοποθετηθῇ εἰς μεγίστην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἐκ τῆς ἀποστάσεως ὅμως ταύτης τὰ κοσμήματα τοῦ θρόνου καθίσταντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δυσδιάκριτα. Ὅταν ὅμως ὁ θεατὴς ἐπλησίαζεν, ἐπειδὴ τὸ βλέμμα δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὸ σύνολον, ἤρεσκετο παρατηροῦν γλυφὰς παριστώσας ἀντικείμενα λίαν ἐνδιαφέροντα καὶ διδακτικά. Καὶ τοι αἱ γνώμαι τῶν εἰδότην δὲν εἶναι καθ' ὅλοκληρίαν εὐνοϊκαὶ ὡς πρὸς τὴν συσώρευσιν τοσοῦτων ὠραϊσμάτων, εἶναι οὐχ ἥττον ἀληθῆς ὅτι οὐ μόνον οἱ Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Ῥωμαίων οἱ ἐξοχώτεροι ἐθεώρουσαν τὸ σύνολον τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὡς τὸ ἐκπληκτικώτατον τῶν θαυμάτων τῆς τέχνης. Ἐλεγον μάλιστα ὅτι ἦτο δυστήχημα μέγα ν' ἀποθάνῃ τις χωρὶς νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποθαυμάσῃ τὸ ἐξάισιον ἔργον.

Οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ ἔγραψαν ὅτι ὁ Ζεὺς ἀπεκαλύφθη τῷ Φειδίᾳ ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλειότητι. Ὁ Παῦλος Αἰμίλιος, κατακτητὴς τῆς Ἑλλάδος, παρατηρῶν τὸν Ὀλύμπιον Δία, ἠσθάνθη, καθὰ ὁ Τίτος Λίβιος μαρτυρεῖ, τοσαύτην συγκίνησιν, ὅσην θὰ ἠσθάνετο ἐὰν ὁ Θεὸς ἦτο αὐτοπροσώπως ἐνώπιόν του.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ.

Διήγημα.

Ἡ Ἰουλία ἦν θυγάτηρ τοῦ Μάρκου Τουλίου Κικέρωνος, ὅστις ἐπειράθη ἐκ παντὸς τρόπου ν' ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμά της καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ψυχὴν της εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἡ φύσις εἶχε προικίσῃ αὐτὴν διὰ πολλῶν προτερημάτων, ὑπισχνουμένων τῷ πατρί της τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν του.

Κατὰ πάσαν ἐσπέραν ὁ Κικέρων ἔκαμνε τὴν κόρην του νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι κατὰ

τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐδιδάχθη. Ἡ Ἰουλία ἦτο λίαν ἐπιμελής καὶ ἔτρεφε μέγαν πρὸς τὴν σπουδὴν πόθον, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μιᾶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἰουλίας, ἰδοῦσα ὅτι ἐκλαίεν, ἠρώτησεν αὐτὴν τὴν αἰτίαν, αὕτη ἀπεκρίθη:

— Κλαίω, διότι οὐδὲν καινὸν ἔμαθα σήμερον.

Ὁ νεκρὸς ποιητὴς Ὀβίδιος συνεχῶς μετέβαινε παρὰ τῷ Κικέρωνι καὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτῷ τὰς *Μεταμορφώσεις*, ἃς συνέτασσε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ Τουλλία διεξήρχετο στίχους τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ ἐτέρπετο· αἴφνης ὅμως στρεφομένη πρὸς τὸν πατέρα της, τῷ ἔλεγε:

— Δὲν μοὶ ἀρέσκουσι ποσῶς οἱ Θεοὶ οὐτοι, οἱ εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη ὑποκείμενοι· πλειότερον μοὶ ἀρέσκουσι τῶν Στωϊκῶν τὰ δόγματα, ἅπερ μοὶ ἐδίδαξες. Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀληθείᾳ· πάτερ μου, βοήθησόν με ὅπως ἀνεύρω αὐτὴν.

Ὁ Κικέρων ἐπήνει μεγάλως τὴν κόρην του, καὶ ἐξηκολούθει διδάσκων αὐτὴν τοῦ ὄντως ἔγκειται ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ εὖ πράττειν κατὰ τὸν βίον.

Μήτηρ τῆς Τουλίας ἦν ἡ Τερεντία, φίλη δὲ αὐτῆς ἡ ἀξαδέλφη της Κουίντινα, κόρη τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κικέρωνος. Ἡ τελευταία αὕτη, βλέπουσα ὅτι ἡ ἐξαδέλφη της ὑπὸ πάντων ἐπηρεῖτο διὰ τε τὴν φυσικὴν αὐτῆς ὠραιότητα καὶ τὴν πολλὴν εὐφυΐαν, ἐφθόνησεν αὐτὴν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ καταχρήσῃ κατ' αὐτῆς τὴν μητέρα της Τερεντίαν, πείθουσα αὐτὴν ὅτι ἡ Τουλλία δὲν τὴν ἠγάπα ποσῶς, ἀλλ' ὅτι ἦτον εἰδικῶς ἀφοσιωμένη εἰς τὸν πατέρα της. Ἐκ τῆς πονηρᾶς ταύτης ἐπιβουλῆς ἐγεννήθη τοιαύτη μεταξὺ Τερεντίας καὶ Κικέρωνος ἔρις, ὥστε οὗτος δὲν ἐτόλμα νὰ διδάσκῃ τὴν κόρην του ἐνώπιον τῆς συζύγου του.

Ὀλίγαι ἐν Ῥώμῃ νεάνιδες εἶχον τὴν καλ-

λονήν καὶ εὐγένειαν καὶ λαμπρὰν συμπεριφορὰν τῆς Τουλίας, ἥτις, γινώσκουσα τοῦτο, ἐσκέπτετο πῶς νὰ γίνῃ καὶ κατὰ τὴν ἀρετὴν τελεία. Εἰκοσαέτις μόλις ἐφέρετο πρὸς πάντας προσηνῶς· εὐηργετοὶ δὲ οὐχὶ ἐκ φιλοδοξίας, ἀλλ' ἐκ κλίσεως πρὸς τὸ εὐεργετεῖν· ἐν ταῖς συναναστροφαῖς καὶ τοῖς συμποσίοις ἀφινε τοὺς ἄλλους νὰ λαλῶσι περὶ ἀντικείμενων γνωστῶν αὐτῇ, δεικνύουσα ὅτι ἠγνῶει ὅτι καὶ νὰ διδάξῃ τοὺς ἄλλους ἠδύνατο. Ὅταν ὠμίλει, αἱ λέξεις καὶ φράσεις ἐξήρχοντο ἀπαραβιάστως καὶ εὐκρινῶς τοῦ ἠδέως αὐτῆς στόματος. Ὁμολογουμένως ἡ μαθήτρια κατέστη ἀξία τοῦ διδασκάλου, διόπερ ὁ πατήρ της ἠγάλλετο μεγάλως.

Ὁ Λέντουλος, νέος Ῥωμαῖος ἐκ τῶν Πατρικίων, εἶδε τὴν Τουλλίαν καὶ ἠσθάνθη πρὸς αὐτὴν ἔρωτα. Κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν διατρέχει πάντοτε ἡ γυνὴ τὸν κίνδυνον νὰ ἴδῃ τὴν ἀρετὴν της καταβαλλομένην ὑπὸ τοῦ πόθου, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ Τουλλία, ἥτις διὰ μόνου τοῦ βλέμματος ἐγίνωσκε νὰ ἐπιβάλλῃ σεβασμὸν τοῖς πᾶσι. Διὰ τοῦτο ὁ Λέντουλος ἠγάπα αὐτὴν ἐν σιγῇ.

Ἐπειδὴ ἡ ἑπαυλις τοῦ Κορνηλίου, πατρός του, ὀλίγον ἀπέχετο τῆς κατοικίας τοῦ Κικέρωνος, μόλις ὁ νεανίας ἐπεραίου τὴν ἐργασίαν του, μετέβαινε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Τουλίας. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κικέρωνος ἐδέχοντο αὐτὸν εὐχαρίστως, ἡ δὲ Τουλλία, μὴ ἀποβλέπουσα ποσῶς εἰς τὴν καλλονὴν του, ἀλλὰ θελγομένη ὑπὸ τῆς εὐφυΐας καὶ εὐγλωττίας του, ἠγάπα τὴν ἀναστροφὴν του. Ἡ ἰδέα της ὅμως δὲν ἦτο ἄλλη ἢ νὰ συνδέσῃ στενὴν μετ' αὐτοῦ φιλίαν· διὰ τοῦτο, μ' ὄλας τὰς συνεχεῖς τοῦ Λεντούλου ἐπισκέψεις, οὐδέποτε ἡ Τουλλία ἠσθάνθη τὴν ἀγνήν καὶ γαλήνιον καρδίαν της ταρασσομένην.

Ὁ ρήτωρ Ὀρτένσιος, ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν φίλων τῆς κόρης τοῦ Κικέρωνος. Αὕτη τὸν ἐσέβετο μεγάλως ἕνεκα τῆς ὠραίας ὑπερ-

ασπίσεως, ἣν ἔκαμεν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, τοῦ πατρὸς τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπατείας τοῦ Φλάκκου. Ἡ ἀρετὴ καὶ οἱ εὐγενεῖς τρόποι τῆς Τουλλίας ἐφείλκυσαν τὴν συμπάθειαν τοῦ Ὀρτενσίου, ὅστις μετ' ὀλίγον ἠράσθη αὐτῆς. Σοβαρότερος ὅμως καὶ ἰσχυρότερος τοῦ Λεντούλου, ἐγίνωσκε νὰ κατανακᾷ τὸ πάθος του. Ἦρκειτο διερχόμενος μετ' αὐτῆς ὥρας τινὰς τῆς ἡμέρας εἰς σπουδὴν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, καὶ οὐδὲν πλέον.

Κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ἡ Κορνηλία, ἀδελφὴ τοῦ Λεντούλου, βαρυνθεῖσα νὰ ζῆ κεκλεισμένη μετὰ τῶν Ἑστιάδων, αἵτινες ἀνέθρεψαν αὐτὴν, ἐπανεκάμφεν εἰς τὴν πατρικὴν στέγην. Ὁ Λέντουλος ἠθέλησε νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὴν Τουλλίαν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ δύο νεάνιδες ἦσαν ὁμίληκες, συνέδεσαν στενὴν σχέσιν καὶ φιλίαν.

Ἡ Κορνηλία ἦτο ὠραιοτάτη καὶ δραστεροτάτη. Ἀνατραφεῖσα ἐπιμελῶς, εἶχε καρδίαν ἐνάρετον καὶ πνεῦμα εὐφυές. Ἦτο τόσο μετριόφρων καὶ ἐπιφυλακτικὴ κατὰ τὸς λόγους καὶ τὰ ἔργα, ὥστε δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ αὐτὴν ὡς ὑπερήφανον. Τοῦτο ἐτίμα αὐτὴν μεγάλως, διότι ἀξιοκαταφρόνητος συγχάνει ἡ ὠραιότης, ὅταν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ αἰδοῦς καὶ ταπεινοφροσύνης.

Ὁ Λέντουλος ἔχαίρει βλέπων τὴν ἀκραίον τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς Τουλλίας φιλίαν, διανοούμενος νὰ χρησιμοποίησῃ αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔρωτός του, ὃν ἠσθάνετο πλέον παρά ποτε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδηλώσῃ.

Μετ' οὐ πολὺ τῷ παρουσιάσθη ἡ κατάλληλος εὐκαιρία κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Φλώρας, αἵτινες ἐτελοῦντο κατ' ἔτος ἐν Ρώμῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου. Ἐν τῇ πανηγύρει ταύτῃ συνέρρου οἱ ἐκλεκτότεροι νεανῖαι καὶ αἱ νεάνιδες τῆς Ρώμης, οἵτινες ὠρχοῦντο καὶ ἤδον ἐπὶ 8 ὅλας ἡμέρας. Ἀποῦ δὲ ἔθουον τῇ Φλώρᾳ, ἥς τὸ ἀγαλμα ἠγεῖρετο ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, ἀπήρχοντο καθ' ὁμάδας εἰς Τίβολι,

ἐνθα ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἱερῶν δασῶν, ἐπὶ τῆς χλόης τῶν λειμώνων, καὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου φημισθέντος Ἀνίωνος, προσέφερον λατρείαν τῇ Θεᾷ τῶν ἀνθέων καὶ τῷ Ἐρωτι.—Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην δὲν ἦσαν δεκτοὶ ἢ αἱ μὴ ὑπερβαίνουσαι τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν νέαι καὶ οἱ μέχρι 30 ἐτῶν ἄνδρες. Αἱ προσερχόμεναι νεάνιδες ἔφερον ἐσθῆτας λευκάς καὶ διαφανεῖς, ἄνθη περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἦσαν γυμνώλενοι. Οἱ ἄνδρες ἐπίσης ἔφερον ἱματισμὸν πολυτελεῖ καὶ βαρύτιμον.

Κατ' ἀρχαῖον ἔθος οἱ νεανῖαι προσέφερον δῶρα ταῖς νέαις. Ὁ Λέντουλος ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας, ὅπως προσφέρῃ τῇ Τουλλίᾳ κἀνίστρον, περιέχον πᾶν εἶτι ἦν ἀναγκαῖον πρὸς διακόσμησιν αὐτῆς διὰ τὴν εἰς Τίβολι μετάβασιν, ἥτοι ὠραῖον ἐξ ἀνθέων καὶ μεγαλοπρεπῆ στέφανον, ἄνθη ἐξαιρέτα, ὅπως προσηλωθῶσιν εἰς τὴν ἐσθῆτά της, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔφερον ἐπὶ τῶν φύλλων του κεχαραγμένα τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ Λεντούλου καὶ τῆς Τουλλίας, καὶ ἐσθῆτα βαρύτιμον.

Ἡ Τουλλία ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὸ ὠραῖον δῶρον. Ἀνακαλύψασα δὲ τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν ἀνθέων ἀρχικὰ στοιχεῖα, δὲν προσεβλήθη, πεπεισμένη ὅτι τοῦτο ὑπηγόρευεν ἀγνὴ φιλία καὶ οὐδὲν ἄλλο αἴσθημα.

Ὁ ἔρωσ ἦτο τι ἄγνωστον δι' αὐτὴν. ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ πολεμήσῃ ἔχθρον, ὃν ἠγνοεῖ.

Ἐνδυθεῖσα τὴν ἐσθῆτα ἐκεῖνην, κοσμηθεῖσα διὰ τῶν ἀνθέων ἐκεῖνων, μετέβη περιχαρῆς εἰς τὴν ἐορτὴν, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ὀρτενσίου καὶ τῆς φιλάτης αὐτῆς Ἰουλίας. Παρέστη εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν τῶν χορῶν καὶ ἀσμάτων, οἵτινες ἐγένοντο πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς, καὶ ἐθαυμάσθη παρὰ πάντων διὰ τὴν καλλονὴν καὶ αἰδήμονα συμπεριφορὰν της.

Ὁ Ὀρτένσιος καὶ ἡ Ἰουλία δὲν ἀπεσπά-

σθησαν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τῆς Τουλλίας, ἥτις συνδιελέγετο μετὰ διαφόρων ὑψηλῆς τάξεως νεανιῶν. Ὁ Λέντουλος παρετήρει αὐτὴν περιπαθῶς καθ' ἅπασαν τῆς τελετῆς τὴν διάρκειαν, ἀλλὰ δὲν ἐπλησίασεν αὐτὴν, ἢ ὅτε οἱ μετ' αὐτῆς συνομιλοῦντες ἀπεσύρθησαν. Ὁ δὴγήσε δ' αὐτὴν εἰς τι δωμάτιον κεκοσμημένον ὑπὸ ἀνθέων καὶ χλόης καὶ ἐρωτικῶν ἐμβλημάτων, ὅπως ἐν αὐτῷ ἀναπαυθῆ, ὡς ἔθο' ἦν κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἐορτῆς τῆς Φλώρας. Ἐκεῖ ἡ Τουλλία, ἐνώπιον τῆς Ἰουλίας καὶ τοῦ Ὀρτενσίου ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην της τῷ Λεντούλῳ διὰ τὸ παρ' αὐτοῦ σταλὲν αὐτῇ δῶρον.

Τὴν ἐσπέραν ἡ Τουλλία ἐπανεκάμφεν οἰκადε μετὰ τῶν συντρόφων της. Ὁ Λέντουλος συνώδευσε αὐτὴν μέχρι τῆς πύλης τῆς ἐπαύλεως τοῦ πατρὸς του καὶ ἐκεῖ, ἀποχαιρέτησας αὐτὴν, ἔμεινε.

Ὁ Κικέρων παρεκάλεσε τὴν κόρην του νὰ τῷ διηγηθῆ τὰ τῆς ἐορτῆς. Ἡ Τουλλία, ἥτις οὐδὲν ἀπέκρυπτεν εἰς τὸν πατέρα της, τῷ διηγήθη τὰ πάντα, λαλήσασα καὶ περὶ τοῦ δώρου τοῦ Λεντούλου. Ὁ Κικέρων τότε τῇ εἶπεν :

— Οὐχὶ πάντα τὰ ὠφέλιμα καὶ ἐπιθυμητά, Τουλλιέττα μου (διότι οὕτω τὴν ἐκάλει θωπευτικῶς), πρέπει τις νὰ πράττῃ. δέον τὰ ὠφέλιμα ταῦτα ἢ ποθητά, νὰ ὤσιν ἐντιμα. Ὅταν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην του ἐν τῇ περιφῆμῳ μάχῃ τῆς Σαλαμίνας, εἶπεν εἰς τὸν λαὸν ὅτι, ἤθελε νὰ πράξῃ τι, ὃπερ θὰ ὠφέλει μεγάλως τὴν πόλιν. Ὁ λαὸς ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστείδου, ὅστις εἶπεν ὅτι εὗρισκε τὸ σχέδιον τοῦ Θεμιστοκλέους ὠφελιμώτατον μὲν, ἄτιμον δέ. Ὁ λαὸς πάραυτα ἀπέρριψε τὸ σχέδιον τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ τοι ἠγνοεῖ αὐτό.

Ἡ Τουλλία ἐνόησε τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τούτων καὶ ἐπίσθη ὅτι ἡ ἰδία τέρψις

δὲν πρέπει νὰ προτάσσηται τοῦ γενικοῦ καλοῦ, οὐδὲ πρέπει τις νὰ πράττῃ, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον κακόν, λόγῳ ὅτι τοῦτο θὰ μείνῃ κεκρυμμένον καὶ ὑπ' οὐδενὸς θὰ γνωσθῆ. Ἐπάραξαν ὅμως οἱ λόγοι οὗτοι τὴν Τουλλίαν, ἥτις ἤρξατο νὰ φοβῆται περὶ τοῦ μέλλοντός της, συλλαμβάνουσα τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ πατήρ της προὔτιθετο νὰ διαθέσῃ τὴν χεῖρά της οὐχὶ συμφῶνως πρὸς τοὺς πόθους αὐτῆς. Γινώσκουσα τὴν πρὸς αὐτὴν ψυχρότητα τῆς μητρὸς της, μὴ ἀγνοοῦσα δὲ καὶ τὸν πρὸς αὐτὴν φθόνον τῆς Κουϊντίνης, ὅστις ἔτι μᾶλλον εἶχεν ἐπιταθῆ ἐπ' ἐσχάτων, ἤρξατο σοβαρῶς σκεπτομένη. Ὁ ἔρωσ, εὐρῶν ἀπροφύλακτον τὴν καρδίαν της, εἶχεν ἀρχίσει εἰσδύων ἐν αὐτῇ, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Λεντούλου. Πεισμένη ὅμως ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ κλίνῃ εὐκόλως εἰς τῆς καρδίας τὰς ὑπαγορεύσεις, κατέπνιγε τὴν κλίσιν της ταύτην, καὶ ἐπέβαλλε σιγὴν τοῖς παλμοῖς της.

Ὁ Ὄθων, πλούσιος Πατρίκιος καὶ στενὸς τοῦ Κικέρωνος φίλος, εἶχε παραστῆ εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Φλώρας ἐν Τίβολι, καὶ εἶδε τὴν Τουλλίαν καὶ ἐθαύμασε τὴν καλλονὴν καὶ εὐφυίαν της, καὶ ἤλπισε νὰ ἀξιοθῆ τῆς ἀγάπης της. Ἐσεκέθη ὅθεν νὰ ἔλθῃ εἰς συνενόησιν μετὰ τῆς Κουϊντίνης, ὅπως δι' αὐτῆς δυνηθῆ νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὰς διαθέσεις καὶ κλίσεις τῆς ἐξαδέλφης της. Ἰδὼν ὅμως ὅτι ἡ Τουλλία ἐδείκνυτο ψυχρὰ πρὸς αὐτὸν, ἔλαβεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά της κατ' εὐθείαν παρὰ τῆς Ἐρεντίας καὶ τοῦ Κικέρωνος. Ἡ Κουϊντίνα, ζηλοτυπήσασα τὴν τύχην τῆς ἐξαδέλφης της, ἐσεκέθη ὅπως διὰ συκοφαντιῶν καὶ ραδιοουργιῶν παρακώλυσῃ τὴν τέλεσιν τοῦ τοιοῦτου γάμου, ποθοῦσα δι' ἑαυτὴν τὸν Ὄθωνα.

Ὁ Κικέρων καὶ ἡ Ἐρεντία συγκατένευσαν εὐχαρίστως εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς προτάσεως τοῦ Ὄθωνος, ὅστις παρουσιάσθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Τουλλίαν ὡς μελλό-

νυμφος, τῇ συγκαταθέσει τῶν γονέων της. Ἡ Τουλλία ὅμως δὲν ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους γλυκύτητος καὶ προσηθείας. Σχεδὸν τὸν ἀπέφευγεν. Ἡ Κουϊντίνα εἶχε τεχνηέντως προπαρσκευάσει τὴν καρδίαν τῆς ἐξαδέλφης της καὶ διαθέσει αὐτὴν κακῶς κατὰ τοῦ Ὁθωνος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὗτος δὲν ἐδυσανασχέτησεν ἐπὶ τῇ ἀδιαφορίᾳ τῆς νεάνιδος, ἐλπίζων ὅτι αὐτὴ θὰ μετεβάλλετο ἀκολούθως εἰς συμπάθειαν. Ἡμέραν τινὰ ὅμως, καθ' ἣν τῇ ἐλάλησε περὶ τῆς ἀγάπης του καὶ τοῦ προσεχούς γάμου των, ἡ Τουλλία τῷ ἀπήντησε :

— Μὴ τὸ ἐλπίσης ποτέ! Ἐὰν σὲ νυμφευθῶ, τὸ πρᾶττω μόνον, ὅπως ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός μου.

Ἐσπευσεν ὁ Ὁθων πρὸς τὴν Κουϊντίνην καὶ διηγήθη αὐτῇ τὸ γεγονός μετὰ θλίψεως. Αὕτη ὑπόυλως τῷ εἶπεν ὅτι ἡ τῆς Τουλλίας τοιαύτη συμπεριφορὰ ἦν ἀποτέλεσμα τοῦ πρὸς τὸν Ὁρτέσιον ἔρωτός της.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου ὅμως ἡ Κουϊντίνα δὲν ἔτυχε τοῦ ποθουμένου, ὡς ἠλπίζεν. Ὁ Ὁθων, καταληφθεὶς ὑπὸ μανίας ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, ἐσκέφθη νὰ προβῇ εἰς ἓν ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων διαθεημάτων, εἰς ἃ προσφεύγουσι συνήθως οἱ περιφρονηθέντες ἐρσσταί.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΤΟ ΔΕΙΝΟΘΗΡΙΟΝ.

Fossile (ὄρυκτὸν ἐνόργανον) εἶναι, κατὰ τὸν ὄρισμὸν τοῦ Deshayé, σῶμα ταφέν ὑπὸ τὴν γῆν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ διατηρηθὲν καλῶς ἢ καταλιπὸν ἀναμφήριστα δείγματα τῆς ὑπάρξεώς του. Κατὰ τὸν Larousse δὲ, εἶναι σῶμα ἐνόργανον προκατακλυσμαῖον καὶ ὑπὸ τὴν γῆν εὐρισκόμενον.

Τὸ δεινοθήριον εἶναι ἓν τῶν ὄρυκτῶν τούτων ζῶων, ὅπερ σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὰ ὑπὸ τὴν γῆν εὐρισκόμενα ὄστα τῶν

ζῶων δὲν εἶναι πάντοτε ἀκέραια. Πολλάκις εἰσὶ συντετριμμένα. Ὄταν εὐρεθῶσιν ἀκέραια, συναρμολογοῦνται ὑπὸ τῶν εἰδημόνων καὶ ἀποτελεῖται ἐξ αὐτῶν τοῦ ζώου ὁ σκελετός.

Τὸ δεινοθήριον ὑπάγεται εἰς τὴν δευτέραν ταύτην τάξιν. Εὐρέθησαν ἐν Γερμανίᾳ κατ' ἀρχὰς ὀδόντες τινὲς αὐτοῦ καὶ τεμάχια σιαγῶνος, κατόπιν δὲ ἀνεκαλύφθη ὀλόκληρον τὸ κρανίον του. Οὐδεὶς ὅμως εἰσέτι ἐπέστη περὶ τῆς φύσεως τοῦ ζώου τούτου. Διὰ τοῦτο ἄλλος ἐθεώρησεν αὐτὸ ὡς γιγάντιον ζῶον τοῦ γένους τῶν ταπύρων ὡς ὁ Κυβίερος· ἄλλος ἐξέλαβεν αὐτὸ ὡς μετέχον ταπύρου καὶ μαστόδοντος, ὡς οἱ Βούκλανδ, Κάουπ καὶ Κλιπστάιν· ἄλλος τὸ ἐθεώρησεν ὡς ὑδρόβιον θηρίον, ὡς οἱ Μπλεμβίλ καὶ Δυμερίλ.

Ἡ τελευταία αὕτη γνώμη, ἐθεωρήθη ὑπὸ ἄλλων φυσιολόγων ὡς λίαν ἀθάσιμος. Μόνη ἄρα ἡ ἀνακάλυψις ὀλοκλήρου τοῦ σκελετοῦ, δύναται νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα.

Κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην ὅμως, τὸ δεινοθήριον εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν μαστοφόρων χορτοφάγων. Τὸ εὐρεθὲν κρανίον τοῦ γιγαντιαίου τούτου ζώου ἔχει μῆκος ἐνὸς μέτρου καὶ 10 ἑκατοστῶν. Τὸ μῆκος τοῦ σώματός του ὑπελογίσθη ὅτι εἶναι 18 γαλλικῶν ποδῶν· ἦτοι, ἂν τὸ τοιοῦτο ζῶον ὑπῆρχε σήμερον, θὰ ἦτο τὸ μέγιστον τῶν ἐπὶ γῆς.

Τὸ παράδοξον τοῦ θηρίου τούτου εἶναι τὸ ἐξῆς. Ὅτι οἱ χαυλιόδοντές του ὑπάρχουσιν εἰς τὸ κάτω χεῖλος τοῦ στόματός του καὶ κλίνουσι πρὸς τὰ κάτω, ὅπερ εἰς οὐδὲν ἄλλο ζῶον ἀπαντᾷ, εἴτε ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, εἴτε ἐκ τῶν προκατακλυσμαίων.

Ὁ Δρ. Κάουπ, ὅστις ἐκόμισεν εἰς Παρισίους τὸ ἀνευρεθὲν ἐν Γερμανίᾳ κρανίον, κατεσκεύασεν εἰκόνα τοῦ δεινοθήριου, ὅπλισας αὐτὸ διὰ προβοσκίδος καὶ δοῦς αὐτῷ τὸ σχῆμα ταπύρου. Κατὰ πόσον ἐπέτυχεν ὁ Δρ. Κάουπ, δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν. Τοῦ-

το μόνον γινώσκουμεν, ὅτι καὶ ἡ ἐπιστήμη πολλάκις ὀνειρεύεται.

Ἡ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ἸΩΑΝΝΟΥ ΚΑΣΣΑ.

Ὡς γνωστὸν, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀβυσσινίας Ἰωάννης Κάσσας ἐπεμψεν ἑκτακτον πρεσβεῖαν εἰς Κάϊρον, σκοποῦσαν τὴν σύναψιν φιλικωτέρων σχέσεων μετὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Κράτους ἀφ' ἐνός, καὶ τὴν αἴτησιν ἐπισκόπου Χριστιανοῦ (Κόπτου) διὰ τὴν Ἀβυσσινίαν ἀφ' ἐτέρου.

Ἡ πρεσβεῖα αὕτη ἀνεχώρησεν ἐκ Βαδλάχ, ἔδρας τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου κατὰ τὴν ὥραν τῶν ὑετῶν, τῇ 10 Ἀπριλίου μηνός, λαβοῦσα παρὰ τοῦ ρηθέντος μονάρχου δύο ἐπιστολάς αὐτογράφους, ὧν ἡ μὲν ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν Κεδίβην, ἡ δὲ πρὸς τὸν Πατριάρχην τῶν Κοπτῶν. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἔφερον ἡμερομηνίαν 28 Βαραμάτ, ἦτοι τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Πρεσβεῖας κατὰ τὸ κοπτικὸν ἡμερολόγιον.

Ἡ πρεσβεῖα σύγκειται ἐξ 72 προσώπων ὧν τὰ 61 ἀποτελοῦσι τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἀπεσταλμένων. Ἡ κυρίως πρεσβεῖα, ἡ παρὰ τῆ Α. Υ. τῷ Κεδίβῃ διαπιστευθεῖσα, σύγκειται ἐκ τῶν ἐξῆς.

1. τοῦ Δακέτα Μελάκα Μερὰτ
 2. τοῦ Φάουτα Ἀλακάτ
 3. τοῦ Βάλδα Ἀρχαίου Μεμετῆ
 4. τοῦ Ἀσράτ Ἀλάκα καὶ
 5. τοῦ πρωθυπουργοῦ Βεδρῶν Ἀουστέλη,
- (ἀντιπροσώπου ἢ πρωτοσυγέλου τῆς Ἀβυσσινικῆς ἐκκλησίας).

Ἐξ ἕτερα μὲλη εἰσὶν ἐπίσης ἱερεῖς, ὧν τὰ ὀνόματα σημειοῦνται μόνον ἐν τῇ αὐτογράφῳ ἐπιστολῇ τοῦ Βασιλέως Κάσσα τῇ πρὸς τὸν Πατριάρχην ἀπευθυνομένη.

Οἱ αἰθιοπεῖς πρέσβεις εἰσὶ πάντες σχεδὸν πεντηχοντούτεις. Φέρουσιν ἐνδυμασίαν μελα-

νήν καὶ ἀξιοπρεπῆ, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς λευκὸν σαρίκιον ἀντιθέτω, τῶν ἐνταῦθα κοπτῶν ἱερέων, περιβαλλομένων σαρίκιον μέλαν. Ἡ φυσιογνωμία των εἶναι λεπτὴ καὶ ἐκφραστικὴ, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ των κανονικώτατα.

Ἡ σοβαρὰ, ἀξιοπρεπὴς καὶ πλήρης εὐγενούς ἐκφράσεως φυσιογνωμία τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀκολουθίας ἀποτελεῖ τὸν διακριτικὸν χαρακτήρα τῆς ἀρχαίας ἀβυσσινικῆς φυλῆς, τῆς εὐμελοῦς, εὐστρέφου, ρωμαλαίας, καὶ ιδιαίτερον διακριτικὸν ἐχούσης τὴν λεπτότητα τῶν ἄκρων τοῦ σώματος.

Ἀπασα ἡ πρεσβεῖα προσῆλθεν, ἅμα ἀφικομένη, εἰς τὸ ἐν Κάϊρῳ πατριαρχεῖον τῶν Κοπτῶν, τῆς Α. Υ. τοῦ Κεδίβου διατρίβοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Δὲν ἠδυνήθη ἡ πρεσβεῖα ν' ἀναβάλῃ τὴν εἰς τὸν πνευματικὸν ἀρχηγὸν τῆς προσφοράν τῶν παρὰ τοῦ κυριάρχου τῆς ἀποστελλομένων αὐτῷ δώρων.

Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν, 13 Ἰουνίου, ἐνεχειρίσθη πομποδῶς τῷ Πατριάρχῃ ἡ αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ Βασιλέως Κάσσα, ἣτις εἰς λίαν περιέργως. Ἡ εἰς ἣν ἐγράφη γλώσσα εἶναι ἡ ἀμαρική, ἡ δὲ καλλιγραφία τῆς ἐξαισία. Εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ χονδροειδοῦς χαρτοῦ περιέχει δὲ 54 γραμμὰς λίαν συμπεπυκνωμένης γραφῆς. Ἐκάστη γραμμὴ ἔχει μῆκος 21 ἑκατοστομέτρων. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιστολῆς ὑπάρχει σφραγὶς ἰόχρους, ἣς τὰ κύκλω γράμματα εἰσὶ λευκά. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς ὑπάρχει ὁ Ἀβυσσινικὸς λέων μετὰ τὴν οὐρὰν συνεσπειρωμένην. Ἡ τοῦ λέοντος κεφαλὴ φέρει στέμμα, ἐφ' οὗ κεῖται σταυρός. Ὁ βασιλικὸς τίτλος, ὅστις εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιστολῆς δι' ἀμαρικῶν καὶ ἀραβικῶν γεγραμμένος χαρακτήρων, ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἰωάννης, βασιλεὺς τῶν βασιλέων τῆς Αἰθιοπίας.

Μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βασιλέως, ἐψάλη λειτουργία ἐν τῷ καθεδρικῷ κοπτικῷ ναῷ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, ἐν ᾧ

παρευρέθησαν οί ιερείς-ἀπεσταλμένοι, οίτινες προσήνεγκον τῷ Πατριάρχῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀβυσσινοῦ Μονάρχου πεμπόμενα δῶρα, συνιστάμενα εἰς μίαν μίτραν καὶ τέσσαρας σταυρούς. Ταῦτα κατασκευάσθησαν ἐν Ἀβυσσινίᾳ. Ἡ μίτρα εἶναι χρυσοῦ καὶ πεποικιλιμένη διὰ τριῶν σειρῶν πολυτίμων λίθων καὶ ἀδαμάντων. Τὸ σχῆμά της εἶναι στρογγύλον, τὸ δ' ὕψος της 32 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἀπολήγει δὲ εἰς κώνον, ἐφ' οὗ ὑπάρχει σφαῖρα καὶ σταυρός. Εἶναι δὲ ἔργον τέχνης ἐξαισίας καὶ λίαν βαρύτιμον.

Οἱ σταυροὶ εἰσὶν, εἰς μὲν χρυσοῦς, τρεῖς δὲ ἀργυροί. Ὁ χρυσοῦς φέρει τὸν ἐσταυρωμένον. Ἡ ἐργασία του εἶναι λεπτοτάτη.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, ὁ Πατριάρχης, φερῶν τὴν μίτραν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ προηγουμένου τοῦ κλήρου, καὶ χοροῦ ἐκ παιδῶν φερόντων σταυρούς, μετέβη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Εἶποντο δ' αὐτῷ οἱ Ἀβυσσινοὶ ἀπεσταλμένοι.

Ἀφοῦ ἐναπέθηκεν εἰς κατάλληλον μέρος τὰ Βασιλικά δῶρα, ἐδέχθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς τοὺς Ἀβυσσινοὺς πρέσβεις καὶ τοὺς τὰ πρῶτα φέροντας κόπτας τοῦ Καίρου.

Ἀφοῦ δὲ πάντες ἐκάθησαν, ὁ πρῶτος τῆς ἐκκλησίας ἱερεὺς κ. Φιλτάους ἀπήγγειλεν ἀραβιστὶ λόγον μακρὸν, ὃν φράσιν πρὸς φράσιν μετέφρασεν εἰς Ἀβυσσινικὴν γλῶσσαν ὁ κ. Γιακούβ, διερμηνεύς. Κατέστρεψε δὲ τὸν λόγον τοῦ ὁ κ. Φιλτάους διὰ τῶν ἐξῆς:

« Δέομαι τῷ Θεῷ ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου, ὑπὲρ πάντων τῶν κοπτῶν, ὑπὲρ τῆς υγείας τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου, ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τοῦ Βασιλείου του, τοῦ Βεζύρου του, τοῦ στρατοῦ του καὶ ἀπάντων τῶν ὑπηκόων του. Παρακαλῶ τὸν Θεὸν ὅπως τηρῇ αὐτὸν ὑγιᾶ καὶ μακροημερεύοντα. Εἶθε ἡ εἰρήνη νὰ τηρηθῇ αἰωνίως ἐν Ἀβυσσινίᾳ! Εὐτυχῆς θεωροῦμαι βλέπων τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βασιλέως ἐν Καίρῳ, ἀφοῦ ἀκινδύνως καὶ ἄνευ

ἀσθενειῶν ἔφερον εἰς πέρας τὸ μακρὸν αὐτῶν ταξίδιον κατὰ τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν. »

Ἀφοῦ προσεφέρθησαν τοῖς παρεστῶσι τὰ συνήθη ἀναψυκτικὰ ποτὰ, ἅπαντες ἀπῆλθον.

Παρεδόθησαν τέλος τῷ Πατριάρχῃ ὑπὸ τῶν πρεσβευτῶν 45,000 τάλληρα, στελλόμενα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου.

Ἡ ρηθεῖσα πρεσβεῖα κατῆλθεν εἶτα ἐνταῦθα, ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὴν Α. Υ. τὸν Κεδίβην. Κατέλυσε δὲ εἰς τ' ἀνάκτορα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐξαργύρωσις χρέους.— Ὁ Λεσπὲς, ὅστις κατέστη διάσημος ἐν Παρισίοις διὰ τὰ κύρια ἄρθρα, ἅπερ κατεχώριζεν ἐν τῷ Petit Journal («μικρᾷ ἐφημερίδι») ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Τιμόθεος Τρίμ», ἀπέθανε ἀμπυκτος καὶ καταχρεωμένος. Ἀπεχθανόμενος δὲ τοὺς πιστωτάς του, ἐζήτηε διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐξαπατᾷ αὐτούς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ράπτης του ἐπέμεινε τόσον νὰ πληρωθῇ, ὥστε ἠπέλιπεν αὐτὸν ὅτι θὰ τὸν προσωποκρατήσῃ. Ὁ Λεσπὲς, λαβὼν ὕψος ἀνθρώπου ἔχοντος πᾶσαν διάθεσιν νὰ πληρώσῃ, ἀλλὰ μὴ δυναμένου,

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ πληρώσω. Ἐὰν ὅμως συγκατατίθεσαι νὰ σοὶ ἐξαργυρώσω τὸ χρέος μου δι' εἰσιτηρίων τοῦ μελοδράματος, εὐχαρίστως τὸ πράττω.

Ὁ ράπτης, βλέπων ὅτι ἄλλως δὲν θὰ ἐπληρόνετο, ἀγαπῶν ἄλλως τε πολὺ τὸ μελοδράμα, ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐζημιούτο ἐὰν ἀντὶ τῶν χρημάτων του ἐλάμβανε τὸ ἀντίτιμον εἰς εἰσιτήρια. Ἐδέχθη λοιπόν.

Ὁ Λεσπὲς τῷ ἐχορήγει διαρκῶς εἰσιτήριον ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη.

Ἐσπέραν τινὰ ὅμως, ταραχὴ τις συνέβη ἐν τῷ θεάτρῳ. Εἰς τῶν ἐργολάθων, πλησιάσας τὸν ράπτην τοῦ κ. Λεσπὲς,

— Κύριε, τῷ εἶπε, σὰς παρακαλῶ νὰ διατάξητε ὅπως ἐκβληθῶσιν οἱ ταραξίαι, ἄλλως ἢ παράστασις δὲν θὰ προχωρήσῃ.

— Ἐγὼ νὰ διατάξω; . . . εἶπεν ἐκπληκτος ὁ ράπτης.

— Μάλιστα, ὑμεῖς.

— Ἀλλὰ τίني δικαίωματι; . . .

— Πῶς! τίني δικαίωματι; Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες δὲν σὰς ὑπακούουσιν;

Ὁ ράπτης, ὅστις ἠγνόει περὶ τίνος τῷ ἐλάλουν, ἠθέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πρᾶγμα. Ἐμαθε λοιπὸν μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὁ Λεσπὲς ἐσύστησεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐργολάθον τοῦ θεάτρου ὡς ὄργανον τῆς μυστικῆς Ἀστυνομίας. Διὰ τοῦτο τῷ ἐχορηγεῖτο τὸ εἰσιτήριον δωρεάν, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν στιγμήν τῆς εἰσόδου του παρετῆρει ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ θεάτρου ἐχαιρέτουν αὐτὸν μετὰ τινος φόβου, ὃν ὁ ράπτης ἀπέδωκεν εἰς σεβασμὸν προσφερόμενον τῇ τέχνῃ του!

Ἀλλη ἐξόφλησις.— Ἐπειδὴ περὶ ἐξοφλήσεων ὁ λόγος, νόστιμος εἶναι καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ὁ Μάκ-Ἄρτυ, Ἴρλανδὸς ἱερεὺς, ἐπλήρωσε πιστωτὴν του τινὰ. Συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ νὰ γίνῃ ὁ μὲν πιστωτῆς ἐργολάθος λειτουργιῶν, καὶ νὰ συμφωνῇ τοιαύτας ἀντὶ φράγκου, ὁ δ' ἱερεὺς νὰ λαμβάνῃ δι' ἐκάστην λειτουργίαν 45 σόλδια. Οὕτως ὁ ἱερεὺς Μάκ-Ἄρτυ ἔψαλε 400 λειτουργίας πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του.

Ἀδάμαντες τεχνητοί.— Καθὼς διὰ τῆς τέχνης κατασκευάζομεν πάγον, ἀπαράλλακτον μὲ τὸν πάγον τὸν φυσικόν, οὕτως ἐσκέφθησαν ἐν Εὐρώπῃ ὅτι δυνάμεθα ἀξιόλογα νὰ κατασκευάζομεν καὶ ἀδάμαντας, ἀφοῦ γινώσκομεν πῶς ἡ φύσις τοὺς κατασκευάζει.

Τίνα εἰσὶ τοῦ ἀδάμαντος τὰ συστατικά; καθαρὸς ἄνθραξ, καὶ οὐδὲν πλεόν. Τῷ 1853 ὁ Δεσκορέτζ κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἀδάμαντα εἰς κόνιν διὰ μέσου τῆς ἐπὶ τοῦ κα-

θαροῦ ἄνθρακος ἐνεργείας τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Μετὰ ταῦτα οἱ κ. κ. Φρεμὺ καὶ Φεῖλ κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσωσι τεχνητῶς ἄλλους πολυτίμους σκληροὺς λίθους, οἷον σμάραγδον, ρουβίνιον, κτλ. ἀποκρυσταλλοῦντες τὴν ἀργίλλον. Μετ' αὐτοὺς ὁ κ. Μάκ Τήερ ἐν Γλασκόβη καὶ οἱ κ. Χάναῦ καὶ Χόγαρθ ἀρτίως κατώρθωσαν τὴν κατασκευὴν νέων ἀδαμάντων, ἀλλὰ λίαν μικρῶν.

Δὲν εἶναι ὅμως μακρὰν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν τέλειοι καὶ εὐμεγέθεις ἀδάμαντες θὰ κατασκευάζονται διὰ τῆς τέχνης. Τότε δέ; . . . Τότε ὁ ἀδάμας θὰ ἔχει πλέον τὴν ἀξίαν τῆς ὑάλου.

Ἐμπνευσις ποιητοῦ.— Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δουκὸς Κ. . . . ἐνθα συνήρχοντο διάφοροι πεπαιδευμένοι, προσεκλήθη καὶ τις, ὅστις διέδιδε πανταχοῦ ὅτι ἦτο αὐτοσχέδιος ποιητής. Οἱ τὴν συναναστροφὴν ἀποτελοῦντες παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ αὐτοσχεδιάσῃ στίχους τινὰς ὑπὲρ τῆς κυρίας Δ. . . Ὁ αὐτοσχέδιος ποιητῆς ἠγέρθη, ἔλαβε στάσιν φοιβολήπτου, καὶ ἤρξατο ὡς ἐξῆς:

Θέλω τὸ βλέμμα σου νὰ ὑμνήσω....

Μετὰ τινὰ στιγμήν, ἐπανήρξατο ὡσεὶ συλλαβὼν νέαν ἰδέαν θαυμασιωτέραν.

Θέλω τὸ βλέμμα σου νὰ ὑμνήσω....

Ἔστη πάλιν ἐπ' ὀλίγον· εἶτα ἀποφασιστικῶς ἐπανήρξατο:

Θέλω τὸ βλέμμα σου νὰ ὑμνήσω....

Καὶ τέλος ἔπαυσε, διότι ἀπόλεσε τὸ νῆμα τῆς ἰδέας του ἐντελῶς. Ἐπιγραμματοποιός τις ὅμως, ἐν τῇ συναναστροφῇ παρευρισκόμενος, στραφείς πρὸς τὸν αὐτοχειροτόνητον αὐτοσχέδιον ποιητὴν, ἔλεξε τάδε:

Τὸ στόμα καὶ τὸ πρόσωπον ἂν θέλῃς ὑμνήσῃ της,

Ἀφοῦ τοιοῦτος ποιητῆς εὐρέθης ὑψιπέτης:

Καὶ ὑμνήσε τὸν πόδα της, τ' ὠραῖό της ἡμάτι·

Ἵμνησε κί' ὄλα τ' ἄλλα της...μὰ γρήγορα λιγάκι.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΚΑΤΙ ΜΟΥ ΛΙΠΕΙ. (α)

"Όταν τ' άστέρια τ' ούρανού χρυσά φεγγοβολούνε,
Και τό φεγγάρι τό λαμπρό θαρρείς πώς χαιρετούνε,
Και πέφτει έλαφρή θροσιά ώσαν μαργαριτάρι
Με τά λουλούδια τά κλειστά γιά νά γενή ζευγάρι,
Κυττάζω τότε γύρω μου... και κάτι τι μου λείπει,
Και τότε, φεΰ! μελαγχολώ, κ' εΰθως με πιάν' ή λύπη.

"Όταν ξυπνάω τό πρωΐ και τρέχω στους μπαχτσέδες
Γιά νά συνάξω με χαρά ζουμπούλα, μενεξέδες,
Και διΰ έπάνω στα κλαδιά πουλιά ζευγαρωμένα,
Νά κελαιδοΰνε τρυφερά, γλυκά, καμαρωμένα,
Κυττάζω τότε γύρω μου... και κάτι τι μου λείπει...
Και τότε, φεΰ! μελαγχολώ, κ' εΰθως με πιάν' ή λύπη.

"Όταν άκούω μουσικές και γέλοια και ψαλτάδες,
Και βλέπω ν' άκτινοβολούν χαρμόσυνες λαμπάδες,
Κι' όταν θεωρώ χαμόγελο ζωγραφιστό στα χείλη
Π' ό έρωτας ατέλειωτες γλυκάδες έχει στείλει,
Τότε βαθυά πικραίνομαι, με κυριεύει λύπη,
Γιατί... γιατί ή άγάπη μου, έκείνη, φεΰ! μου λείπει.

Μά όταν φέρνω στα ψηλά την μαύρη συλλογή μου,
Τότε θαρρείς παρηγοριά αισθάνει' ή ψυχή μου.

(α) Τό άνωτέρω χαριέστατον ποιημάτιον έπεμψεν ή-
μιν εκ Κων(πόλεως προς δημοσίευσιν ό έν αυτό υπο-
σημειούμενος ποιητής, γράφων ήμιν ότι, προτίθεται νά
δημοσιεύση δλόκληρον συλλογήν όμοίων ποιημάτων έν
ιδιαιτέρω βιβλίω. Συγχαίροντες τώ κ. Περδικίδη διά τό
γλυκό αίσθημα, όπερ φαίνεται έπιπλέον εις τους στίχους
του, αίσθημα γαλήνιον, τρυφερόν, άφελές, δέν έχομεν ή
νά εύχθώμεν όπως όσον όδόν τε τάχιον έδωμεν δημοσιευο-
μένους τους στίχους του, ότινες, δέν άμφιβάλλομεν, θά
έχωσι πάντες την χάριν των έν τή «'Ανατολή» σήμεραν
φιλοξενουμένων.
(Σ. 'Ανατ.)

Σκέπτομαι πώς ό θάνατος με τό ταχύ του βήμα
"Όλους θά φέρη τους θνητούς εις τό ψυχρό τους μνήμα.
Και τότε όλα λησμονώ, δέν έχω πλέον λύπη,
Γιατί' εκεί που θ' άνεβώ, εκείνη δέν θά λείπη.

'Εν Κωνσταντινουπόλει· τή 16 Ιουνίου 1881.

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ.

Ο Ο Ρ Κ Ο Σ.

(Κατά τόν Heine)

"Ω! μη όμνύεις, κόρη μου, και φίλει μ' εις τά χείλη.
Τών γυναικίων οΰδέποτε όρκους έγώ πιστεύω.
Εΐναι γλυκεΐς οι λόγιοι σου, γλυκύτερον πλην, φίλη,
Εΐναι τό φιλημα αυτό, όπερ θερμώς λατρεύω.

Τό φιλημα τό ήρπασα! αυτό λατρεύω μόνον.
Τί εΐν' ό λόγος; ώ! πνοή, άτμός και οΰδέν άλλο!
'Αλλ' όχι!... όμνυε, θεά! όμιλει μετά στόνων,
Εις τους γλυκεΐς τους λόγους σου πιστεύω δέν θά
[σφάλλω.

Και κύπτω εις τό στήθος σου, μακάριος νομίζω
Πώς έγείνα! 'Αγάπη μου, τους όρκους σου πιστεύω,
Και εις τον μέλλον έρωτα πλειότερον έλπίζω
Νά άπολαύσω, και θερμώς έγώ νά σε λατρεύω.

ΛΥΣΙΣ

του έν τώ προηγ. φυλλαδίω αινίγματος

"Ορνξ — Νύξ.

Λύσις του Γρίφου

"Ο' Εμπεδοκλής, Λιμνη είναι έν 'Ιταλία.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εΐμαι νήσος έν 'Ελλάδι, παρ' άρχαίοις σεβαστή.
'Αν την κεφαλήν μου κόψης, τότε κεφαλήν λαμβάνω,
Και στην κεφαλήν μου τόπου με σκληρότητα έπάνω.
Δέν με εύρες; Εΐν' οι οικιοι εξ έμου σχεδόν μεστοί.

ΓΡΙΦΟΣ

